

Не діждатись мені, мабуть, волі,  
Дні тюремні спливають поволі,  
До вікна — дотягнися, зумій,  
За дверима стоїть вартовий.

Я помер би давно вже в цій клітці,  
Та спасибі гарненькій сусідці!..  
Ми прокинулись світ не зоря,  
Я кивнув їй сьогодні здаля.

Нас незлучно здружила неволя,  
Познайомила спільна недоля,  
Поріднило бажання одно  
Та у ґратах подвійних вікно.

До вікна лиш підсяду я зранку,  
Задивлюсь на далеку фіранку,  
Як навпроти віконечко — брязь!  
І фіранка уже піднялась.

Як на мене вона подивилась!  
Головою на ручку схилилась,  
А хустина смугаста мала,  
Мов од вітру, з плеча попливла.

Та бліді її груди дівочі,  
І туманить сльоза її очі,  
Чей, в'ялить її думка моя,  
Хоче волі вона, як і я.

Не сумуй, моя мила сусідко...  
Забажай — і одчиниться клітка,  
І мов, птиці, удвох відціля  
Подамось ми на вільні поля.

Ти у батька ключі мені вкрадеш  
Та сторожу за пляшку посадиш,  
А вже з тим, що на дверях, і сам  
Собі раду, не бійся, я дам —

Вибирай тільки нічку темнішу,  
Влий для батька чарчину хмільнішу  
Та хустину, щоб знати мені,  
Ту смугасту повісь на вікні.